

Demeter József

Az úton hever

Tengerhulladék
Magyardellón – a
Maros melletti Nagy-
Utcán. Melegsínű
Képketben a szobám
A tükör mögött idegen tél,
Süket homály. Hópelyhekben
Nézem magam. Istenem,
Mikor lovagolt itt
Sós hullám. Tenger-
Hulladék szól, szólva
Szól hozzám. A magyar-
Dellői végtelen-
Rövid Nagy utcán –
Égbe sodort szavak vissz-
Hangján túl. És még azon is
Jóval túl. Ismerős vers-
Sorok közt. Románul.

Jel

Egy csillag jelezte, hogy
Csillag született. Megváltó
Csillag. Lelkünk fényessége.
Ártatlan mutatóujj még csak
A fej fölé, ha rebbent – a
Titokzatos ég felé, mint
Megnyálazott jós ujjá az
Éjben. Jelevén egy irányt.
Felhők követték. Öntvény-
Felhők. Daraszolván a
Földet. És lőn új idő-
Számítás – Isten
Kifürkészhetetlen útjain.
S most, világunk
Örök kezdete múltán –
Egy csók, lám-lám, mindössze
Egy nyálás csók, ha csillan –
A szív... mutatóujján, mint
Az írva vagyon a könyvek
Könyvében... Pedig! Csillag
Született. Micsoda csillag!
Júdás az égből – mennyei sms-el –
Kit csókoltat – veled. Velünk.
Veletek. Ó, megváltó Csillag,
Szívünk fényessége –
Hit. Remény. Szeretet.

Anga Mária

A csillagkirály

Egy éjszaka, mikor már a mindenség is elaludt, csak egy kisfiú maradt ébren. Kinnézett az ablakon, és nézte a sötétséget. Ezernyi fénylő csillag nézett vissza rá.

– Legyen egy igazi csillagom! – suttogta magának. És abban a pillanatban tündöklő fényességgel egy aprócska csillag gurult az ablakába, éppen akkorka, hogy belefért a kisfiú tenyerébe.

– Csillag! Egy igazi! – kiáltotta boldogan. Simogatta, becézgette a kincsét. Önfeledten játszott vele. Gurította a szobájában, mint valami fénylő labdát. És a csillag is boldog volt, fel-felragyogott, mikor a kisfiú megérintette.

Így telt az idő. Múltak az éjszakák. Míg egyszer az történt, hogy a kisfiú nagyon magasra dobta játék közben a csillagot, olyan magasra, hogy eltűnt a szeme elől. Hiába kereste, nem talált rá.

Ettől a naptól kezdve éjszakákon át állt az ablak előtt, nézte az égboltot, de a csillagját nem látta sehhol.

Mikor nem tudta tovább viselni bánatát, világgá ment. Ment, csak ment, egészen addig, amíg ki nem ért a világból. Akkor aztán egyszerre minden megfagyott körülötte, olyan erdőben találta magát, ahol jégből voltak a fák. Áttetsző ágaik között hideg fény villogott.

A kisfiú ment, egyre beljebb és beljebb a jégerdőben. Egyre sűrűbben vették körül a jégtörzsű fák. Hófehér és áttetsző volt minden körülötte. Mikor az erdő közepére ért, egy csodaszép palotát látott maga előtt. Vastag, átláthatatlan jégből volt a fala. Közelebb ment, és benézett a palota legalacsonyabb ablakán. Amit látott, első pillanatban el sem akarta hinni. Csodálkozásában szájához kapta hidegtől elgémberedett kezét. Egy gyönyörű királylányt látott. A királylány kezét és lábát vastag jéglánc szorította úgy, hogy mozdulni sem tudott. Fogoly volt, a jégpalota foglya.

A kisfiú gyorsan körülnézett, hogyan juthatna be a jégpalotába. De annak vastag jégkapuja és minden jégablaka zárva volt. Még szerencse, hogy éppen arra járt az éjszakai szél, aki bejáratos volt a palotába. Előtte megnyílt a kapu, így a kisfiú észrevétlenül besurranhatott.

Bejárt már három folyosót, tizenhárom termet, de a királylányt sehhol nem találta. Egyszer csak megérkezett egy ajtóhoz, de nem tudta kinyitni, mert az hét jéglakkal volt bezárva. Sokáig gondolkodott, hogyan juthatna be. Aztán letört egy jégcsapot, és leheletével kulcsot formált belőle. Belepróbálta az első lakatba. Fordította jobbra, fordította balra. Mígnem egy mozdulatnál felpattant mind a hét lakat zárja. Kinyílt az ajtó. A királylány először megijedt, amikor meglátta a kisfiút, de nem tudott megszólalni sem, mert a hidegtől egészen átfagyott a szája.

– Ne félj Tőlem! – mondta a kislefű. – Én kiszabadítalak – és a királylány úgy érezte, teste azonnal átmelegszik a kedves szavaktól. Végül mégis elszomorodott.

– Én innen soha nem szabadulhatok, mert ez itt a gonosz varázsló birodalma. Azért büntetett meg, mert nem akarok a felesége lenni. Látod, ide láncolt. A jégpalota lett a börtönöm.

Aztán a királylány elhallgatott. Mintha végleg beletörődött volna sorsába. Sokáig hallgattak így. A kislefű szomorúan nézte a királylányt, hosszú aranyhaját, bársonycipőjét, selyemruháját.

– Én kiszabadítalak! – kiáltotta hirtelen, és tépni, rángatni kezdte a nehéz jégbilincseket. De bárhogy is próbálkozott, nem tudta széttörni a vastag láncszemeket. Végül utolsó erejét is elveszítette. Fáradtan rogyott a jeges kőre. A csillagra gondolt. Arra, hogy milyen boldog volt, mikor először kezébe vette.

– Tudod, én azért járom a világot és a világon túli helyeket, mert elveszítettem egy csillagot – mondta egészen halkán a kislefű. Nagyon szerettem, de nem vigyáztam rá.

A királylány nem értette pontosan, hogy miről beszél a kislefű, csak azt látta, hogy nagyon nagy bánata van. Megpróbálta vigasztalni.

– Ha igazán szeretted, akkor biztosan megtalálod.

De a kislefű már nem is hallotta a királylány szavait. Hirtelen rátört a sírás. Könynyei végig gurultak arcán. Végig a jégpalota kövezetén. És csodák csodája! Lassan olvadni kezdett a jég. Olvadni kezdtek a királylányt fogva tartó jéglánc vastag láncszemei

– Szabad lettem újra! – ujjongott a királylány.

Megfogta a kislefű kezét, és szaladni kezdtek, hogy minél hamarabb kijussanak a jégpalotából. Hamarosan a jégerdő sűrű fái között találták magukat.

– Én a csillagkirály lánnya vagyok – szólott ekkor a királylány. – Gyere velem apám udvarába!

A kislefű csodálkozva nézett a királylányra.

– Nem tudtam, hogy a csillagoknak is van királya.

De igazán végig sem tudta gondolni, amit mondott, mert három szempillantás sem telt el, és máris a csillagkirály udvarában volt.

A csillagkirály boldogan ölelte meg a lányát. Nem is remélte, hogy viszontláthatja még ebben az életben. Hiszen hiába volt bármilyen erős a hatalma, a jégpalotában nem láthatta meg a lányát, mert oda nem ragyogtak be a csillagok. Jól tudta ezt a gonosz varázsló is, azért rejtette oda.

– Kívánj bármit! – mondta a kislefűnek a csillagkirály. – Minden kívánságodat teljesítem. Neked adom királyságom minden csillagát. A palotámat, kincseimet, mert lányom mindennél többet ér nekem.

– Nem kérek én semmit, felséges királyom. Csak az én egyetlen csillagomat. Nem vigyáztam rá, játék közben elveszítettem. Azóta sem találom.

Nyomban elindult ezer csillagvitéz, hogy felkutassák azt az egyetlen csillagot. Összeült a nagy csillagtanács is, hogy tudósai tanácsot adjanak.

Eltelt huszonnégy nap és huszonnégy éjszaka, de a csillagot nem találták sehol.

A kisfiú olyan szomorú volt, hogy nem lehetett semmivel megvigasztalni.

– Ma nagy ünnep van a palotában és szerte az egész világon – mondta a király, mert karácsony napja van. Milyen ajándékot adjak neked? Úgy szeretlek már, mint egyetlen gyermekemet.

– Engedd, hogy hazamenjek!

– Én magam kísérlek el – válaszolt a király.

A kisfiú elkészönt a szépséges királylánytól, és elindult hazafelé.

A csillagkirály tudta, hogy veszélyes az út. És igaza is volt, mert a gonosz varázsló már alig várta, hogy a kisfiú újra a birodalmába lépjen.

Persze arra számított, hogy a királylánnyal együtt tér majd vissza.

Éjjel-nappal nézte a varázstükört, a jégtükört, amelyben látta, ki lépi át birodalma határát. Egyszer aztán megpillantotta a kisfiút, és mellette a csillagkirályt. Erre nem számított. Ijedtében elejtette a jégtükört, amely ezer darabra tört szét. Mivel ebben a tükörben volt minden varázsereje, így hát a tükörrel együtt hatalma is elveszett.

Közben a kisfiú és a csillagkirály mit sem sejtve, szóltanul ment egymás mellett. Mikor a jégerdőhöz értek, azt mondta a csillagkirály:

– Legyen tiéd ez az erdő, legyenek itt örökzöldek a fák!

És ahogy ezt kimondta, a jégerdő fái örökzöld fenyőkké változtak.

A kisfiú odalépett a legszebb fenyőhöz. Csodálattal nézte hatalmas ágait. Szerette volna megérinteni, átölelni. De csak állt mozdulatlanul. A lassan szállongó hó, mint valami fehér szárnyú angyal, körbetáncolta a fát. Egyszer csak fényesség támadt, és a fenyő legmagasabb ágán felébredt egy csillag. Beragyogta az egész erdőt.

– Az én csillagom! – sóhajtott a kisfiú.

– Ha valakit nagyon szeretsz, azt soha nem veszítheted el – mondta a csillagkirály.

Azóta a kisfiú minden este kinéz a szobája ablakán, és ha tiszta az ég, megkeresi a legragyogóbb csillagot. Ilyenkor a hajdan volt jégerdőre is gondol, ahol azóta is örökzöldek a fák. Azt reméli, ha majd megnő, ott találkozik újra a csillagkirály lányával.

Víg József linómetszete